

Daggry

En forkynnder af Kristi nærvær

Daggry Magazine

November 2025

Indholdsfortegnelse

FEATUREARTIKEL	2
GUDS SYN PÅ KRIG OG VOLD	2
BIBELSTUDIER	21
JEREMIAS' REDNING	21
JERUSALEMS FALD	24
EZEKIELS TEGN	27
FOLKET ADVARET	30
EZEKIELS VISION OM GUDS RIGE	33
KRISTENT LIV OG LÆRE	36
VÆR MODIGE	36

Følg med i din bibel!

Guds syn på krig og vold

"Han bringer krige til ophør til jordens ende; han bryder buer og hugger spyd i stykker; han brænder stridsvogne i ilden."
Salme 46:9

Vi er nu godt inde i det 21. århundrede. Forholdene i verden forværrer hurtigt. De mennesker, vi har stølet på, de ting, vi har lært at kende og nyde, og som vi endda har taget for givet, forsvinder. Mange i verden i dag lever i en konstant tilstand af frygt. Vi ser med egne øjne, at spændingerne i verden er på et historisk højdepunkt. Konflikter, krige og terrorhandlinger fylder nu vores overskrifter og nyhedsrapporter. Verden er fanget i en frenesi, der har fået mange til at frygte for deres eksistens. En kamp mellem de formodede kræfter af godt og ondt på jorden er i gang. Der er blevet opfordret til at gribe til våben, hvilket har ført til, at vold bliver gengældt med vold. Der er blevet lagt et stort pres på enkeltpersoner for at "deltage i kampen" for enhver pris.

Menneskeheden søger generelt ikke hjælp hos Gud, men stoler på sine egne metoder til at skabe fred i verden. I denne situation står Guds børn over for mange vigtige beslutninger. Hvad lærer Skriften om vold, krig og drab? Hvordan kan Skriften bruges som grundlag for at modsætte sig krig og vold? Vi håber, at den følgende diskussion vil hjælpe læseren med at finde svar på disse vigtige spørgsmål.

Gamle Testamentets beskrivelser af Gud

Gud beskrives ofte i Bibelen ved hjælp af krigslignende udtryk – "Herrens vrede" og "Herrens harme", som nævnt i 4. Mosebog 11:10,33. Den himmelske Fader er som "en fortærende ild", for "det er en frygtelig ting at falde i den levende Guds hænder". (5. Mosebog 4:24; Hebræerbrevet 10:31). "Hævnen og gengældelsen tilhører mig." (5. Mosebog 32:35). Herren er "en jaloux Gud" og "en krigsmand", der rejser sig for at dømme nationerne på sin bestemte tid. 2. Mosebog 20:5; 15:3

Israels krigere

I Guds omgang med Israels nation ser vi, at de blev pålagt at tælle sig selv efter hære. "Herren talte til Moses i ørkenen Sinai, i tabernaklet, forsamlingens , ... efter at de var kommet ud af Ægypten, og sagde: Tag optællingen af hele Israels børns forsamling

efter deres familier, efter deres fædres huse, med antallet af deres navne, alle mænd efter deres folketælling. Fra tyve år og opefter, alle, der er i stand til at drage ud i krig i Israel: Du og Aron skal tælle dem efter deres hære." 4 Mosebog 1:1-3

Israelitterne blev ofte ledet af krigere i deres kamp for at erobre det lovede land. Josva, "hærføreren for Herrens hær", blev instrueret af en engel i, hvordan han skulle ødelægge Jeriko. (Josva 5:14; 6:2-5). Med trompeternes lyd og guddommelig indgriben "faldt byens mure ned" og blev "fuldstændig ødelagt". Josva 6:20,21

Gud lærte sit folk at kæmpe. David siger: "Velsignet være Herren, min styrke, som lærer mine hænder at kæmpe og mine fingre at stride: Min godhed og min fæstning, mit høje tårn og min frelser, mit skjold og den, jeg stoler på, som underkaster mit folk under mig." Salme 144:1,2

Gud kæmper for sit folk

Gud kæmpede for sit folk, da de blev forfulgt af Farao, kongen af Egypten, og hans hær af heste og stridsvogne. "Da Farao nærmede sig, løftede Israels børn deres øjne, og så, egypterne marcherede efter dem; og de blev meget bange, og Israels børn råbte

til Herren. ... Og Moses sagde til folket: Frygt ikke, stå stille og se Herrens frelse, som han vil vise jer i dag; for de egyptere, som I har set i dag, skal I aldrig mere se. Herren skal kæmpe for jer, og I skal holde fred." (2. Mosebog 14:10-14). Havets vande delte sig ved Guds kraft, og Israels hær blev frelst; Egyptens hære blev tilintetgjort.

I en senere beretning står der: »Herren talte til Moses og sagde: Hæv hævn over midianitterne for Israels børn! ... Moses talte til folket og sagde: Rust nogle af jer til krig, og lad dem drage ud mod midianitterne! ... I skal sende tusind mand fra hver stamme, fra alle Israels stammer, til krigen. ... Og de dræbte midianitternes konger.« 4 Mosebog 31:1-8

"En tid til alt"

En anden række skriftsteder fra Det Gamle Testamente, der skal overvejes, findes i Prædikerens 3:1,3,8: "Alting har sin tid, og alt under himlen har sin tid: ... En tid til at dræbe og en tid til at helbrede; en tid til at nedbryde og en tid til at opbygge; ... En tid til at elske og en tid til at hade; en tid til krig og en tid til fred." Mange mennesker har brugt disse skriftsteder til at retfærdiggøre drab og krigsførelse. Men når vi undersøger dette nærmere, ser vi, at Salomo skrev på baggrund af sine mange tidligere erfaringer og observationer. Han fremfører et argument ud fra et

socialt perspektiv. Han ser mennesker arbejde hårdt i alle mulige bestræbelser, og han spørger klogt: "Hvad nytte har den, der arbejder i det, han arbejder? Jeg har set den møje, som Gud har pålagt menneskenes børn at udøve." vers 9,10

Salomo afslutter sin diskussion i Prædikeren med: "Lad os høre konklusionen på hele sagen: Frygt Gud og hold hans bud, for det er hele menneskets pligt. For Gud vil dømme alt, hvad der er gjort, med alt, hvad der er hemmeligt, hvad det end er, godt eller ondt." Prædikeren 12:13,14

En kærlighedens Gud

I lyset af det foregående stiller vi nu et legitimt spørgsmål, som mange stiller: Hvis Gud er en kærlighedens Gud, som Bibelen fortæller os, hvordan kan vi så forstå hans befalinger til Israels børn, såsom at de skal "fuldstændig ødelægge" deres fjender? (1 Johannes 4:8,16; 5 Mosebog 12:2; 20:17). Vi må huske, at Israels nation var Guds pagtsfolk: „Kun jer har jeg kendt af alle jordens slægter.“ Amos 3:2

Det faktum, at Israels børn var Guds udvalgte folk, læres tydeligt i Bibelen. Vi bemærker disse ord fra profeten Jeremias: "Så har jeg fået hele Israels hus

og hele Judas hus til at holde fast ved mig, siger Herren, for at de kan være mit folk, mit navn, min pris og min ære." Jeg vil være "Gud for alle Israels familier, og de skal være mit folk." (Jeremias 13:11; 31:1). Da Gud talte til Jakob, faderen til Israels tolv stammer, sagde han: "I dig og i dit afkom skal alle jordens familier velsignes." 1. Mosebog 28:14

Kana'ans land var blevet lovet til Abrahams "afkom" eller efterkommere - det vil sige Israel - århundreder tidligere. (1. Mosebog 11:31; 12:5-7). Imidlertid havde andre folk bosat sig i landet før israelitternes ankomst som de retmæssige arvinger under Josvas ledelse. Der herskede forfærdelige forhold i det lovede land Kana'an, da Israel kom for at tage det i besiddelse. Filisterne, amoritterne og andre, der besatte landet, var meget korrupte, da de dyrkede alle former for afgudsdyrkelse, endog , hvor de ofrede mennesker i forbindelse med deres falske guder og religion. (5. Mosebog 18: 9-14). Det var fordi deres ondskab og fordærvelse havde nået et sådant niveau, at Gud i sin visdom og retfærdighed så, at det ville være bedst at ødelægge dem og placere et folk i landet, som under hans instruktioner ville nå en højere grad af civilisation.

Derfor pålagde Gud israelitterne at erobre Kana'an. Det var ikke noget, der skete uden hans tilladelse og vejledning. Inden de trådte ind i det forjættede land,

havde Herren indført et lovsystem for israelitterne. De forstod, at hvis de overtrådte disse love, ville de blive straffet. En af disse love var: "Du må ikke dræbe." (2. Mosebog 20:13). Israels naboer førte konstant krig mod dem, men hvis Israel adlød Gud, ville han hjælpe dem. Hvis de imidlertid adlød Gud, ville han lade deres fjender sejre. 3. Mosebog 26:3,6-8,14,17

En midlertidig situation

Senere i Det Gamle Testamente gjorde Gud det klart gennem profeterne, at den nuværende tid med ondskab, had, krig og fattigdom var en midlertidig situation. Hans plan vil i sidste ende fjerne al krigsførelse, had, fortvivlelse og fattigdom. Dette vil ske, når hans rige er oprettet. Gennem profeten Esajas sagde Gud om denne tid: "De skal smede deres sværd om til plovjern og deres spyd til vingårdsknive; nation skal ikke løfte sværd mod nation, og de skal ikke længere lære krig." "De skal ikke skade eller ødelægge på hele mit hellige bjerg." Esajas 2:4; 11:9

Det Nye Testaments syn på krig

Lad os nu se på Guds lære i Det Nye Testamente, hvor det hurtigt bliver tydeligt, at der er sket en

forandring. Den himmelske Fader behandler nu Israels nation på en anden måde, og det hele begynder med hans Søn, Jesus. I sin før-menneskelige tilværelse kaldes Guds Søn for Guds "Ord [græsk: logos]". (Johannes 1:1). Senere i samme kapitel skriver Johannes: "Ordet blev kød og boede blandt os, (og vi så hans herlighed, den herlighed som den enbårne Søn har fra Faderen), fuld af nåde og sandhed." (vers 14). "Han var i verden, og verden blev skabt ved ham, og verden kendte ham ikke. Han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham." (vers 10,11). Vi ved, at "hans egne" henviser til nationen Israel. Han blev afvist af dem i opfyldelse af skriften: "Han er foragtet og afvist af mennesker." Esajas 53:3

Da Pilatus spurgte jøderne, der var samlet til vores Herres retssag: "Hvad skal jeg da gøre med Jesus, som kaldes Kristus? De svarede alle: Lad ham korsfæstes." (Mattæus 27:22). Som vi læser i slutningen af beretningen, vaskede Pilatus sine hænder og fandt ingen skyld hos ham. "Da svarede hele folket og sagde: Hans blod komme over os og vores børn." Mattæus 27:25

Gennem hele sin tjeneste længtes Jesus efter at hjælpe Israel. "Jerusalem, Jerusalem, du, som dræber profeterne og steniger dem, der er sendt til dig, hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som

en høne samler sine kyllinger under sine vinger, og I ville ikke! Se, jeres hus bliver efterladt øde." (Lukas 13:34,35). På grund af denne afvisning af Guds enbårne Søn lykkedes det ikke Israel at opnå det, det længe havde søgt. De havde ønsket at opnå fortsatte velsignelser og velstand under Guds ledelse. "Hvad så? Israel har ikke opnået det, det søger ... (Som der står skrevet: Gud har givet dem en søvndyssende ånd, øjne, som ikke kan se, og ører, som ikke kan høre;). indtil i dag." Romerne 11:7,8

Eksempler, der kan lære os noget

Vi nævner nu igen, ved hjælp af Skriften, formålet med Guds forhold til Israel i Det Gamle Testamente. "Brødre, jeg vil ikke, at I skal være uvidende om, at alle vore fædre [israelitterne] var under skyen og alle gik gennem havet; ... Nu var disse ting vores eksempler, for at vi ikke skulle begære det onde, som de også begærede." 1 Korinther 10:1,6

Fra denne beretning får vi advarsler og mulighed for at lære af Israels fejltagelser, så vi kan gøre vores bedste for at tjene Gud. Det naturlige Israel var aldrig ubetinget arving til nogen del af det løfte, der blev givet til Abraham: "I dig skal alle jordens slægter velsignes." (1. Mosebog 12:3). Da Gud indgik sin pagt med Israel, var aftalen, at hvis de holdt loven,

ville de få evigt liv. Dette ville give dem mulighed for at arve det løfte, der blev givet til Abraham, og give dem privilegiet at velsigne "alle jordens slægter".

Arvinger til Guds løfter

Apostlen Peters ord: "Løftet gælder jer og jeres børn," er i fuld overensstemmelse med alt, hvad Herren har gjort med Israel, herunder hans pagt med dem som børn af hans tjener Abraham. (Apostlenes Gerninger 2:39). De havde stadig dette håb i apostel Jesus' tid, som Paulus sagde: "Det løfte håber vores tolv stammer, som tjener Gud dag og nat, at opnå." (Apostlenes Gerninger 26:7). Da Israel som nation viste sig uværdig til at blive arving til Abrahams løfter, blev de symbolsk set brudt af, og hedningerne fik mulighed for at blive podet ind og tage deres plads. Disse hedninger kunne nu som enkeltpersoner blive delagtige i "oliventræets rod og fedme", det vil sige Abrahams løfter. Romerne 11:17

Fra det tidspunkt blev kun de individer, jøder eller ikke-jøder, der tog imod Kristus, gjort til "arvinger efter løftet" som medlemmer af Abrahams åndelige afkom. (Galaterbrevet 3:29). "Den sten [Jesus], som bygmestrene [Israel som nation] forkastede, er blevet hjørnesteinen: ... Guds rige skal tages fra jer og gives til et folk, der bærer dets frugter." Mattæus 21:42,43

Da Israel ikke var rede til at blive brugt til at velsigne andre nationer, ophørte deres status i henhold til deres pagt med Gud, og løftet om at være et "præsterige og et helligt folk" ophørte også med at være deres. (2. Mosebog 19:6). Det blev "givet til et folk", til det åndelige Israel - "et kongeligt præsteskab, et helligt folk". (1 Peter 2:9). Vi får at vide, at denne nation er adskilt og forskellig fra alle andre og er udvalgt af Gud blandt alle jordens folk – "et folk til hans navn." Apostlenes Gerninger 15:14

Afvisning af vold og krig

Vores Herre Jesus Kristus er uden tvivl nøglen til den forandring i læren, der fremgår af Det Nye Testamente. Jesus afviste de begreber om vold og krigsførelse, som var blevet kendt og accepteret i verden. Gennem sin lære og sit eksempel gav han os en meget højere standard. "Et nyt bud giver jeg jer, at I skal elske hinanden, som jeg har elsket jer, at også I skal elske hinanden. Ved dette skal alle mennesker kende, at I er mine disciple, hvis I har kærlighed til hinanden." (Johannes 13:34,35). Dette er et højere bud, en højere lov, end den, der blev givet til jøderne under deres pagt med Gud. Den lov, som Kristus gav, er loven i den kristne pagt; det er kærlighedens lov. Den er givet til alle dem, der er kommet ind i Kristi skole, og som håber at blive en

del af det åndelige Israel. Jesus sammenfattede kærlighedens bud på denne måde: "Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind. ... Du skal elske din næste som dig selv." Mattæus 22:37,39

Vold, som følge af synd, er udbredt i verden i dag. Den findes i mange former og involverer næsten alle kulturer på den ene eller anden måde. Satan, syndens ophavsmand, går omkring i verden "som en brølende løve, ... og søger, hvem han kan fortære" (1 Peter 5:8). Han er "denne verdens gud" og "har forblindet sindet hos dem, der ikke tror" (2 Korinther 4:4). På grund af Satans indflydelse er vold udbredt i dagens samfund.

I dag ser vi vold i hjemmet, blandt naboer, i skoler, kirker og på arbejdspladsen, endda blandt fremmede, for ikke at tale om de voldelige konflikter mellem nationer. Alt dette er i strid med Jesu lære. Han afviste vold og personlig brug af magt til at løse tvister. I Johannes 18:10-11 korrigerede Jesus for eksempel Peter for at trække sit sværd mod en tjener af ypperstepræsten, hvilket resulterede i, at tjeneren blev såret. Han sagde til Peter: "Stik dit sværd i skeden."

Vi hører aldrig mere om, at disciplene brugte magt eller vold i Herrens tjeneste. Jesus kunne have

tilkaldt "tolv legioner af engle", men det gjorde han ikke (Mattæus 26:53). Han var ikke villig til at bruge guddommelig magt til sin egen fordel. Jesus bad aldrig om at blive befriet for sine problemer, men udholdt dem med glæde som en del af sit offer. Kristi tilhængere bør også gøre det samme. "Lad denne sindstilstand være i jer, som også var i Kristus Jesus." Filipperne 2:5

Ny holdning til fjender

Vores Herre prædikede også om en ny holdning til vores fjender. "Jeg siger jer: Elsk jeres fjender, velsign dem, der forbander jer, gør godt mod dem, der hader jer, og bed for dem, der mishandler jer og forfølger jer." (Mattæus 5:44). Vi kunne i første omgang sige, at dette er en høj standard at leve op til, og vi ville have ret. Denne form for kærlighed går langt ud over at elske din næste. Det siges, at det er let at elske dem, der elsker os. At elske vores fjender kræver imidlertid et hjerte, der er så fuldt af kærlighed, at ikke engang en fjende kan vække onde hensigter i vores hjerter. Der ville ikke være plads til hævn eller had.

Det betyder ikke, at vi billiger ondskab eller uretfærdighed, men vi skal ikke tage del i det. Vi er imod undertrykkelse af de svage og hjælpeløse.

Mange i verden i dag har en tankegang, hvor de retfærdiggør at gøre andre fortræd for at redde sig selv. Vi skal "hade det onde og elske det gode", men vi skal ikke gengælde det onde mod andre, ikke engang vores fjender (Amos 5:15). Lad os huske, at de, der synder og gør ondt i Guds øj, vil få deres belønning. 1 Korinther 3:8

Livets principper

Vores Herre Jesus lærte livsprincipper, der er kendetegnet ved medfølelse, sagthed, barmhjertighed, renhed og fredsskabende. "Salige er de, som sørger: ... Salige er de sagtheds: ... Salige er de barmhjertige: ... Salige er de rene af hjertet: ... Salige er de fredsskabende, for de skal kaldes Guds børn." (Mattæus 5:4-9). Vor Herre talte disse ord i sin bjergprædiken for at undervise sine disciple og dermed også os. Han ønsker, at vi skal være medfølelsende over for dem, der befinder sig i vanskelige omstændigheder, at vi skal udøve sagthed og selvbeherskelse, at vi skal være barmhjertige over for andre, at vi skal have rene hjerter, fri for vrede og ondskab, og at vi altid skal være fredens børn. Vi vil ikke altid være i stand til at gøre disse ting perfekt, men vi ønsker at have perfekte og rene hensigter. Herrens folk skal være hjælpsomme. "Når vi har lejlighed til det, skal vi gøre

godt mod alle mennesker" og ikke deltage i denne krigsførende verdens følelser. Galaterbrevet 6:10

Renhed i hjertet over for Gud viser sig i bestræbelserne på at leve fredeligt og fremme fred hos andre. Apostlen Paulus skrev: "Så vidt det står i jeres magt, skal I leve fredeligt med alle mennesker ." (Romerne 12:18). Dette er især nødvendigt i den tid, vi lever i nu, selv om freden ikke gengældes.

Retfærdighedens fjender elsker »mørket frem for lyset, fordi deres gerninger var onde« (Johannes 3:19). Herren søger ikke disse, men dem, der er så trofaste mod retfærdighedens principper, at de vil udøve dem selv over for deres fjender, når de forfølges. "Salige er I, når mennesker håner jer og forfølger jer og siger alt ondt mod jer på falsk vis for min skyld. Glæd jer og jubl, for jeres løn i himlen er stor." (Mattæus 5:11,12). Apostlen Peter skrev også: "Hvis nogen lider som kristen, skal han ikke skamme sig, men herliggøre Gud i denne sag." (1 Peter 4:16). Vor Herre giver os personlig forsikring, når han siger til os: "I verden skal I have trængsel, men vær ved godt mod, jeg har overvundet verden." Johannes 16:33

Kristnes ansvar

Vi skal adlyde menneskers love, når de ikke er i strid med Guds love. Men når de er i strid, skal kristne være ansvarlige over for Guds love, ikke menneskers. Bemærk de formaninger, vi får om dette. "I er et udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendommeligt folk, for at I skal forkynde hans herlighed, som har kaldet jer ud af mørket til sit vidunderlige lys. ... Mine kære, jeg beder jer som fremmede og pilgrimme: Afhold jer fra kødelige begær, som strider mod sjælen." (1 Peter 2:9,11). "Vi bør adlyde Gud frem for mennesker." Apostlenes Gerninger 5:29

Vi ved, at vor himmelske Fader anser lydighed mod hans vilje for at være en meget vigtig sag. Det har vi lært af de mange lektioner, vi har noteret os om Israels nation. Et vigtigt princip, som Jesus lærte os, er dette: »Giv derfor kejseren, hvad kejseren tilhører, og Gud, hvad Gud tilhører« (Mattæus 22:21). Vi får yderligere at vide: »Underordner jer alle menneskelige ordninger for Herrens skyld« (1 Peter 2:13). »Giv derfor alle deres ret: skat til dem, der skal have skat; told til dem, der skal have told; ... ære til dem, der skal have ære« (Romerne 13:7). Disse principper gælder alle, undtagen når vores trænet samvittighed og Guds love ville blive overtrådt.

Vor himmelske Fader udfører alt i denne urolige verden i overensstemmelse med sine planer og formål. Han ser især på, hvordan vi lever op til de lærdomme, som hans kære Søn har åbenbaret for os. De voldsomme storme i vor tid "skal prøve, af hvilket stof hver mands værk er" (1. . Korintherbrev 3:13). De vil afsløre den karakter, vi har udviklet i løbet af vores liv. Vores tro bør være bygget på Guds dyrebare løfter, som er beskrevet som "guld, sølv og ædle sten". Vi skal ikke bygge forkert med andre materialer, der ikke kan modstå denne ildprøve. Apostlen fortæller os, at alt, hvad der er bygget efter menneskelige teorier, metoder og traditioner, beskrevet som "træ, hø og strå", vil blive ødelagt. vers 10-15

Den himmelske Fader tillader alle nationer at bedrage sig selv til at tro, at de kan løse alle verdens problemer. Vi har set, at fred aldrig har varet længe; nye konflikter opstår pludseligt. Gud har tilladt disse begivenheder for at forberede menneskeheden på hans rige af evig fred, som skal regeres af hans Søn, Kristus Jesus, "Freds fyrsten". (Esajas 9:6,7). "Dit rige komme. Din vilje ske på jorden," lærte Jesus os at bede. Mattæus 6:10

Afsluttende tanker

I Det Gamle Testaments oplevelser med Israel tillod Gud, at der blev udkæmpet krige for at opnå bestemte mål vedrørende de oprindelige løfter, der var blevet givet til Abraham, Isak og Jakob. De fleste af disse konflikter vedrørte det land, der århundreder forinden var blevet lovet til det israelske folk, men som var blevet besat af hedenske og onde nationer. Sådanne krige og konflikter var godkendt af Gud og ikke af mennesker eller jordiske regeringer.

I modsætning hertil havde disse tidligere oplevelser for Israel i Det Nye Testamente tjent deres formål, hvad Gud angik. Dette formål var, at de erfaringer, de havde gjort sig gennem disse vanskelige oplevelser, skulle tjene som en "lærer", der kunne føre dem til Kristus, Fredsfyrsten. Galaterbrevet 3:24

Jesus afviste begreberne vold og krig. Han underviste ved sit eksempel og gennem indførelsen af et bud om at "elske Herren din Gud af hele dit hjerte" og "elske din næste som dig selv". (Mattæus 22:37,39). Denne nye holdning til vores fjender afviser brugen af magt, vold og drab. Derfor siger Paulus til os: "Streb efter fred med alle mennesker og efter hellighed, uden hvilken ingen skal se Herren." Hebræerne 12:14

Snart vil vores indledende skriftsted blive opfyldt: "Han bringer krige til ophør til jordens ende; han bryder buen og hugger spyddet over; han brænder stridsvognen i ilden." (Salmerne 46:9). Guds ord lover desuden: »Vold skal ikke mere høres i dit land , ødelæggelse eller ødelæggelse inden for dine grænser; men du skal kalde dine mure Frelse og dine porte Ros.« (Esajas 60:18). Alle dem, der er blevet dræbt som følge af krig og andre voldelige handlinger, vil blive oprejst fra de døde. (Johannes 5:28,29). Alle mennesker vil en dag opleve evig fred og få mulighed for at leve i harmoni på en genoprettet, perfekt jord for evigt. Et sådant herligt resultat vil være kulminationen på genoprettelsen af "alt det, som Gud har forkyndt ved sine hellige profeters mund siden verdens begyndelse." Apostlenes Gerninger 3:21

Jeremias' redning

***Nøglevær: Kongen befalede Ebed-Melech, den etiopiske, og sagde: "Tag tredive mænd med dig herfra og løft profeten Jeremias op af fangehullet, før han dør."
Jeremias 38:10***

***Udvalgte skriftsteder:
Jeremias 38:1-28***

Af alle Guds tjenere gennem menneskehedens historie indtager profeten Jeremias en helt særlig fremtrædende plads. Tænk på det bemærkelsesværdige i, at han blev kaldet til at være profet, mens han stadig var ganske ung. Jeremias skrev om denne begivenhed og sagde: "Da kom Herrens ord til mig og sagde: Før jeg formede dig i moderens liv, kendte jeg dig; før du blev født, helligede jeg dig; jeg udpegede dig til profet for nationerne. Da sagde jeg: Åh, Herre Gud! Se, jeg kan ikke tale, for jeg er ung. Men Herren sagde til mig: Sig ikke, at du er ung, for du skal gå til alle dem, jeg sender dig til, og hvad jeg befaler dig, skal du tale.

Vær ikke bange for deres ansigter, for jeg er med dig for at frelse dig, siger Herren." Jeremias 1:4-8

Vi kan godt forestille os, hvilken livsombæltende indvirkning dette havde på den unge Jeremias. Gud havde jo talt direkte til ham! Desuden blev det åbenbaret for ham, at Gud kendte ham, før han blev dannet i sin mors liv. Jeremias var sandsynligvis endnu mere forbløffet over, at han var blevet helliget af Gud, før han blev født, og forudbestemt til at være profet for alle nationer. Måske vaklede Jeremias ved denne besked. Han kan meget vel have undret sig over, hvordan Guds vilje ville eller overhovedet kunne blive opfyldt. Al tvivl synes at være blevet fjernet, da Gud gav ham kraft. Vi læser: "Da rakte Herren sin hånd ud og rørte ved min mund, og Herren sagde til mig: Se, jeg har lagt mine ord i din mund. Se, i dag har jeg sat dig over nationerne og over kongerigerne for at udrydde og nedrive, for at ødelægge og nedkaste, for at opbygge og plante." (vers 9,10). Styrket af disse ekstraordinære løfter begyndte Jeremias sin tjeneste og forkyndte frygtløst og trofast Guds ord for Israel, Juda og nationerne.

I Zedekias' dage, den sidste konge af Juda, blev Jeremias' profetier afvist af Judas ledelse. Profeten sagde frimodigt til Zedekias og hans guvernører, at de skulle acceptere, at Gud ville bringe deres

regering til ende. Jerusalem ville blive ødelagt. Deres eneste chance for at overleve var at acceptere, at Babylons invasion og erobring af Jerusalem var Guds straf for deres stædige ulydighed. Hvis de bøjede sig for Guds vilje, ville deres liv blive skånet. I stedet insisterede Zedekias' guvernører på, at Jeremias skulle fængsles i en forladt cisterne. De sagde, at Jeremias svækkede folkets vilje – en forræderisk handling. Den cisterne, Jeremias blev sænket ned i, var fuld af mudret ler. (Jeremias 38:1-6). Vi kan forestille os de indre troskampe, han gennemgik. Skulle han dø der? Havde Gud forladt ham?

Måske tænkte Jeremias på Salme 40. "Jeg ventede tålmodigt på Herren, og han vendte sig til mig og hørte mit råb. Han løftede mig op af en frygtelig grav, ud af det dyndede ler, og satte mine fødder på en klippe og gjorde mine skridt sikre." Salme 40:1-2

Vi tror, at Gud fortsat frelser sit folk fra situationer, der ligner "dyndet ler". Jeremias' eksempel på trofasthed og tillid fortsætter med at inspirere Herrens folk. "Gud er vores tilflugt og styrke, en meget nærværende hjælp i nød. Derfor frygter vi ikke." Salme 46:1,2

Jerusalems fald

***Nøglevers: "For på grund af Herrens vrede skete dette i Jerusalem og Juda, at han til sidst kastede dem ud af sit nærvær. Da gjorde Zedekias oprør mod kongen af Babylon."
2 Kong 24:20***

***Udvalgte skriftsteder:
2 Kong 24:18-20; 25:1-21***

"De, der ikke kan huske fortiden, er dømt til at gentage den." (George Santayana, *The Life of Reason*, 1905). Det gamle Israels folk blev offer for denne sandhed. Efter at have gennemgået en række gode konger, men også mange onde konger, udtømte Israel og Juda Herrens barmhjertighed og tålmodighed over for dem. Deres fortid havde ingen indflydelse på deres nutid, og som følge heraf blev de dømt. Det tistammers rige Israel var blevet udslettet af Salmanassar, konge af Assyrien, cirka 135 år før Zedekias' nederlag. (2 Kong 18:9-12). I stedet for at lære af historien valgte Zedekias at trodse Guds domme.

Profeten Jeremias beskrev klart de kommende domme og hvordan Juda burde reagere korrekt. "Så siger Herren: Den, der bliver i denne by, skal dø af sværd, af hungersnød og af pest; men den, der går over til kaldæerne, skal leve; hans liv skal være som en præmie for ham, og han skal leve. Så siger Herren: Denne by skal helt sikkert overgives i hænderne på Babylons hær, som skal indtage den." (Jeremias 38:2-3) Med andre ord: "Ydmyg jer under Guds mægtige hånd. Overgiv jer til kaldæerne, accepter denne guddommelige straf, og I vil leve. Modsæt jer, og I vil helt sikkert dø af sygdom, sult eller vold." Zedekias afviste ydmyghed og omfavnede hovmod og valgte trodsets vej. Han troede ikke på eller stolede på Guds magt.

2 Kong 24:18-20

Vi kan lære af denne beretning og anvende den i vores kristne liv. Først og fremmest skal vi adlyde Gud. Vi skal ikke søge "andre muligheder" for at gøre hans vilje. Der findes ingen for kristne. "Klæd jer i ydmyghed, for Gud modstår de stolte, men giver nåde til de ydmyge. Derfor skal I ydmyge jer under Guds mægtige hånd, så han kan ophøje jer, når tiden er inde, og kaste al jeres bekymring på ham, for han har omsorg for jer." 1 Peter 5:5-7

Virker Guds vilje ubehagelig og i strid med vores jordiske ønsker? Tænk over det budskab, som kong

Salomo forkynder: »Min søn, foragter ikke Herrens tugt, og afvis ikke hans irettesættelse. For den, som Herren elsker, tugter han, ligesom en far tugter den søn, han har kær.« (Ordsprogene 3:11-12). Apostlen Paulus giver et smukt indblik i Salomos råd: "Desuden har vi haft menneskelige fædre, som rettede os, og vi viste dem respekt. Skal vi ikke så meget mere være underdanige over for åndernes Fader og leve? For de tugtede os i nogle få dage, som de fandt bedst, men Han for vores bedste, for at vi kan få del i hans hellighed." Hebræerne 12:9-10

Hvis kong Zedekias havde haft den samme forståelse, som vi har fået, havde han måske valgt at underkaste sig Herren og leve. Guds tugt opfattes generelt som straf. Til en vis grad er det også sådan. Men den større lære og erkendelse er, at hans tugt er til vores bedste. Den fremmer væksten i gudsfrygt. Gud korrigerer os for at hjælpe os. Havde Juda adlydt, ville de have overlevet, trods Jerusalems ødelæggelse. For kristne er det til deres fordel at acceptere Guds tugt, så de kan blive "delagtige i hans hellighed".

Ezekiels tegn

Nøglevens: "Således er Ezekiel et tegn for jer; alt, hvad han har gjort, skal I gøre, og når dette sker, skal I vide, at jeg er Herren Gud."
Ezekiel 24:24

Udvalgte skriftsteder:
Ezekiel 24:15-27

Ezekiels tegn er smerteligt dybtgående. Hans kone, som Herren beskriver som "dit øjes lyst", skulle dø pludseligt – "med et enkelt slag". For at forstærke følelsen af tab og sorg befalede Herren, at Ezekiel ikke måtte udtrykke sin sorg offentligt. "Du skal hverken sørge eller græde, og dine tårer skal ikke løbe ned. Suk i stilhed, hold ikke sorg for den døde; bind din turban om dit hoved og tag dine sandaler på dine fødder; dæk ikke dine læber, og spis ikke menneskers sorgens brød. Så talte jeg til folket om morgenen, og om aftenen døde min kone; og næste morgen gjorde jeg, som jeg var blevet befalet." Ezekiel 24:16-18

Hvad kan have gjort Ezekiel i stand til at bære denne tunge befaling? Vi mener, at hans livslange

hengivenhed til Gud, præget af lydighed og tjeneste, havde udviklet en dybt rodfæstet tro; en tro som den, Job udtrykte: "Selv om han slår mig ihjel, vil jeg stadig stole på ham." Job 13:15

Vi erkender, at guddommelig visdom var på spil, da Gud forvandlede Ezekiels personlige tragedie til en national lærestreg for Israel. Hvordan hang disse to begivenheder sammen? De havde én ting til fælles, nemlig "dit hjertes ønske". For Ezekiel var det hans kone. For Israel var det Salomos tempel, symbolet på deres nationale politik.

Israelitterne var tilsyneladende nysgerrige efter profetens opførsel. Det var mærkeligt, at han ikke sørgede over sin kone, og de vidste, at Ezekiels handlinger ofte havde guddommelig hensigt og betydning. De spurgte ham om det. Folket sagde til ham: "Vil du ikke fortælle os, hvad disse ting betyder for os, at du opfører dig sådan?" Ezekiel 24:19

Ezekiel svarede dem: "Jeg har modtaget et budskab fra Herren, og jeg har fået besked på at give dette budskab til Israels folk. Dette siger den Almægtige Herre: Jeg vil besmitte mit tempel, kilden til jeres sikkerhed og stolthed, det sted, jeres hjerte glæder sig over. Jeres sønner og døtre, som I efterlod i Juda, vil blive slagtet med sværdet. Så vil I gøre, som

Ezekiel har gjort. I skal ikke sørge offentligt eller trøste jer selv ved at spise den mad, som vennerne bringer jer. Jeres hoveder skal forblive tildækkede, og jeres sandaler skal ikke tages af. I skal ikke sørge eller græde, men I skal fortæbes på grund af jeres synder. I skal stønne indbyrdes over alt det onde, I har gjort." vers 20-23

Templet ville blive ødelagt, den nationale politik opløst, og Israels folk taget til fange eller dræbt. Ezekiel var således "et tegn", som nævnt i vores nøglevers. Ulykken skete, og ingen mængde sorg kunne afværge den. Israel blev ført i fangenskab til Babylon. Israels folks kollektive samvittighed var tyngt af sorg, hvilket resulterede i det smukke digt, der findes i Salme 137. "Ved Babylons floder sad vi og græd, når vi tænkte på Jerusalem. Vi lagde vores harper væk og hængte dem på poppelgrenene. For vores fangevogtere krævede, at vi sang for dem. Vores plageånder insisterede på en glædelig hymne: 'Syng en af Jerusalems sange for os! Men hvordan kan vi synge Herrens sange i et hedensk land? Hvis jeg glemmer dig, Jerusalem, så lad min højre hånd glemme, hvordan man spiller på harpe. Må min tunge klæbe sig fast til ganen, hvis jeg ikke husker dig, hvis jeg ikke gør Jerusalem til min største glæde.'" (Salme 137:1-6). Det er Ezekiels tegn, der giver denne rørende stemning.

Folket advaret

***Nøglesvers: "Således siger Herren til dig, menneskesøn: Jeg har sat dig til vagt for Israels hus; når du hører et ord fra min mund, skal du advare dem for mig."
Ezekiel 33:7***

***Udvalgt skriftsted:
Ezekiel 33:7-20***

Nogle har en tendens til at betragte Ezeekiels bog gennem et nyt perspektiv. Som følge heraf er der skrevet bøger, der hævder, at profeten beskrev et møde med besøgende fra en anden planet. [Dette er ikke dette magasins redaktionskomité's opfattelse]. Andre er interesserede i det apokalyptiske scenario, der involverer de invaderende styrker, der identificeres som "Gog ... fra Magog". (Ezekiel 38:2). Denne horde angriber Israel og udløser slaget ved Armageddon. Når vi kommer til de sidste kapitler i Ezekiel, finder vi løftet om et nyt tempel og antydninger om den kommende tusindårige herlighed.

Disse emner er af stor interesse for bibelstuderende, men det er godt at huske på et andet niveau af undervisning i denne fascinerende bog, nemlig at være ansvarlig. Vær en vagt, der altid er årvågen og trofast. Pas på Guds folks sikkerhed og åndelige velstand. Kristne gør klogt i at efterligne Ezekiel i denne henseende. Lad os med vores handlinger besvare det ældgamle spørgsmål, der stilles i 1. Mosebog 4:9: "Er jeg min brors vogter?" med et rungende "Ja, det er jeg."

Vores nøglevers bekræfter Ezekiels tidligere opgave fra Herren om at være en vagtmand. Til denne opgave havde Gud tilføjet: "Når jeg siger til den ugudelige: Du skal helt sikkert dø, og du ikke advarer ham eller taler for at advare den ugudelige fra hans ugudelige vej for at redde hans liv, så skal den samme ugudelige mand dø i sin misgerning, men hans blod vil jeg kræve af din hånd. Men hvis du advarer den ugudelige, og han ikke vender sig fra sin ugudelighed og fra sin ugudelige vej, skal han dø i sin misgerning, men du har frelst din sjæl. ... Men hvis du advarer den retfærdige, at den retfærdige ikke skal synde, og han ikke synder, skal han helt sikkert leve, fordi han tog advarslen til sig; også du har frelst din sjæl." Ezekiel 3:18-21

Vi går ikke ind for at blande os i andres liv, men snarere at vejlede og opmuntre. Paulus formanede:

"Hvis der er nogen trøst i Kristus, hvis der er nogen trøst i kærlighed, hvis der er noget fællesskab i Ånden, hvis der er nogen kærlighed og barmhjertighed, så fuldend min glæde ved at være af samme sind, have samme kærlighed, være enige og af samme sind. Lad intet ske af egoistisk ambition eller indbildskhed, men lad hver i ydmyghed anse andre for bedre end sig selv. Lad hver af jer ikke kun se til sine egne interesser, men også til andres interesser." Filipperne 2:1-4

Som vagter er vi opmærksomme på vores bibelske grænser. Jesus Kristus er kirkens hoved. Vi er blot hans medarbejdere og søger at følge hans lære om, at den, der ønsker at være stor i Guds øjne, skal være en tjener. (Mattæus 23:11; Johannes 13:14-16). Peter rådede klogt: "Vogt Guds hjord, som er iblandt jer, og tjen som tilsynsmænd, ikke af tvang, men frivilligt, ikke for uærlig vinding, men ivrigt, ikke som herskere over dem, der er betroet jer, men som forbilleder for hjorden." 1 Peter 5:2,3

Gud gav til sidst Ezekiel ordene og visionen til at være hyrde for Israel. Lad det være sådan med os. Mens vi udviser årvågenhed, husker vi: "Hvis ikke Herren bygger huset, arbejder bygmestrene forgæves. Hvis ikke Herren våger over byen, står vagterne forgæves på vagt." Salme 127:1

Ezekiels vision om Guds rige

Nøglevers: "Langs flodbredden, på denne side og den anden, vil der vokse alle slags træer, der kan bruges til føde; deres blade vil ikke visne, og deres frugt vil ikke svinge. De vil bære frugt hver måned, fordi deres vand strømmer fra helligdommen. Deres frugt vil være til føde, og deres blade til medicin."
Ezekiel 47:12

Udvalgte skriftsteder:
Ezekiel 47:1-12

Vores nøglevers forudser det tusindårige riges herlighed – opfyldelsen af det, vi har bedt om i århundreder: "Dit rige komme. Din vilje ske på jorden som i himlen." (Mattæus 6:10). Velsignelsernes kanal i den tid er forbundet med en flod, der flyder fra Guds tempel. Profeten Zakarias identificerede det unikke ved dens vand: det er levende vand! "På den dag vil livgivende vand strømme ud fra Jerusalem, halvdelen mod Det Døde Hav og halvdelen mod Middelhavet, og det vil strømme uafbrudt både sommer og vinter. Og Herren vil være konge over

hele jorden. På den dag vil der være én Herre – kun hans navn vil blive tilbedt." Zakarias 14:8,9

Det udvalgte skriftsted til dagens lektion skildrer flodens vækst. Da den først kommer fra templet, bemærker Ezekiel, at den tusind alen fra vandets kilde nåede ham til anklerne. Da han gik yderligere tusind alen nedstrøms, nåede vandet ham til knæene. Endnu tusind alen længere, og vandet nåede ham til livet. Ved fire tusind alen blev vandfloden til en flod, som Ezekiel ikke kunne krydse. Floden var så dyb, at man skulle svømme for at kunne krydse den. Dette passer godt med vores forståelse af, at Guds herlige rige gradvist, men ubarmhjertigt, vil fylde jorden. Resultaterne vil være imponerende. "De skal ikke skade eller ødelægge på hele mit hellige bjerg, for jorden skal være fuld af kundskab om Herren, som vandet dækker havet." Jesaja 11:9

Ezekiel havde en guddommeligt udpeget guide under denne oplevelse. (Ezekiel 40:2-4). Hans guide havde advaret ham om at "Se med dine øjne og hør med dine ører, og koncentrer dig om alt, hvad jeg viser dig; for du er blevet bragt hertil, for at jeg kan vise dig det. Fortæl Israels hus alt, hvad du ser." (vers 4). Den, der talte til Ezekiel, stillede et interessant spørgsmål efter synet af vandet. "Han

sagde til mig: Menneskesøn, har du set dette?" (Ezekiel 47:6). Betydningen af dette syn blev understreget over for profeten og efterfølgende også over for os.

Da dette var sket, blev Ezekiel ført til flodens bred. Hans guide sagde med symbolsk sprog: "Dette vand flyder mod de østlige regioner, løber ned i dalen og udmunder i havet. Når det når havet, bliver dets vand helbredt. Og det vil ske, at alt levende, der bevæger sig, hvor floden end løber, vil leve." Derefter finder vi ordene i vores nøglevers. (Ezekiel 47:8,9,12). Den åbenbaring, som apostlen Johannes modtog, bekræfter Ezekiels oplevelse. "Han viste mig en ren flod med livets vand. ... På begge sider af floden stod livets træ, som bar tolv frugter, og hvert træ gav sin frugt hver måned. Træets blade var til helbredelse for nationerne." (Åbenbaringen 22:1,2). Ezekiels vision fortsætter med at inspirere os!

Vær modige

***"Vær modige, og han vil styrke jeres hjerte, alle
I, der håber på Herren."
Salme 31:24***

Skriften opmuntrer Herrens folk til at være fulde af tro, håb, tillid og tillid. Når vi ser ud i verden, ser vi særlige grunde til, at dette bør være sådan. De fleste mennesker i verden er fulde af frygt, bekymring, mistillid og uro. Af denne grund formår de ikke at få det bedste ud af livets muligheder. De ser syndens og problemernes faldgruber i mange forskellige retninger, og derfor har de grund til at være mistroiske og frygtsomme.

Ægte kristne er imidlertid kommet ind i et særligt forhold til Gud, og han til dem. Han har forsikret dem om, at han vil overvåge deres anliggender, hvilket ikke ville have været deres oplevelse, hvis de ikke var kommet ind i et forhold til ham. De skal derfor håbe og stole på ham. De skal lytte til det, han har sagt, og tage mod til sig ved tanken om, at alle deres oplevelser er under hans opsyn. 2 Korinther 4:15-17

Guds folk har forladt verden og sluttet sig til Herren Jesus Kristus' standard – standarden for retfærdighed, sandhed, hellighed og modstand mod synd. De vil blive angrebet af magtfulde fjender. Mod dem vil Satan selv stille sig op, som vil søge at modsætte sig dem, ligesom han har modsat sig alle Guds planer. Han kan ikke angribe Herren direkte, men han kan angribe hans plan og dem, der tror på ham. Det var Satan, der anstiftede oprørene, urolighederne og forfølgelserne i Jesu og apostlenes dage, og som siden da har forårsaget undertrykkelsen af Herrens folk. 2 Korinther 2:11; 11:14; 2 Thessaloniker 2:7-10; 1 Peter 5:8,9

Satan har ikke gjort disse ting med sin egen personlige indflydelse, men gennem sine vildledte tjenere. (2 Thessalonikerbrev 2:11). Han har altid modsat sig retfærdighed og alle dem, der elsker retfærdighed. Af denne grund må kristne have stort mod, for hvis de lader modstanderen slå deres mod ned, kan han snart helt fjerne dem fra kampen. En soldat, der trækker sig tilbage og har mistet modet, er til ringe nytte i kamp. I stedet for at miste modet skal vi overgive vores jordiske interesser til vores Fader og stole på, at han i det nuværende liv vil lede os og vende alt til det gode for at fre dem, der er "kaldet efter hans hensigt". Romerne 8:28

Ud over modstanderen har vi den generelle ånd i verden imod os. Verden vil ofte betragte os som tåbelige, fordi vi tror, at vi er under særlig guddommelig opsyn. En sådan ånd kan stille sige til os: "Gud har skabt alle verdener, tusinder af engle og alt i universet. Tror du, at han har nogen særlig interesse i dig? Hvis der er en Gud, er han så stor, og vi er så små, at han ikke kan lægge mærke til os." Således kan vores tro blive slået ned. Vi må have mod og håbe på Herren. Som Paulus udtrykker det: "Nu har vi ikke modtaget verdens ånd, men den ånd, der er fra Gud." 1 Korinther 2:12

Derudover har vi vores eget faldne kød. Hver af os har i os selv, i vores egen krop, en meget formidabel modstander. (Romerne 7:18,25). Skriften fortæller, at da vi gav os selv til Herren, og han gav os sin Hellige Ånd, begyndte vi en forvandlingsproces og blev embryonale nye skabninger "i Kristus". (Romerne 12:1,2; 2 Korinther 5:17). Dette embryo af et nyt væsen, det nye sind, den nye vilje og karakter, udvikles i vores dødelige legemer indtil opstandelsens øjeblik, eller den åndelige fødsel, hvor vi skal overgå fra den jordiske til den himmelske tilstand af . "Det [det nye væsen] sås i forfald, det opstår i uforgængelighed; det sås i vanære, det opstår i herlighed; det sås i svaghed, det opstår i

kraft; det sås som et naturligt legeme, det opstår som et åndeligt legeme." 1 Korinther 15:42-44

Ikke desto mindre har vi, mens vi er i kødet, alle dets faldne tendenser at kæmpe imod. Samtidig har vi som nye skabninger taget afstand fra disse – vi har vendt ryggen til synden (Romerne 6:1,2,11,12). Vi har byttet de jordiske interesser og håb ud med de himmelske interesser og håb. Gennem vores daglige oplevelser prøver Herren os. Vi må altid være på vagt for at overvinde kødet. Det kræver stor mod at bekæmpe dets tendenser til at synde. Det kræver endnu mere mod, at vi, mens vi konstant kæmper mod vores køds svagheder og skrøbeligheder og i høj grad overvinder det, også skal engagere os i ofring og tjeneste for Herren. Alt dette kræver meget mod, og vi er ikke i stand til det af os selv. 2 Korinther 3:5; Filipperne 3:3

Vi opfordres til at sætte vores lid til Herren og forsikres om, at vi "kan alt gennem Kristus, som styrker os" (Filipperne 4:13). Hans er den eneste kraft, der er tilstrækkelig for os. Det vil kræve al vores mod, al vores tro og håb – alle de nyttige elementer, vi kan bringe i kampen – for at opnå den endelige sejr. Men Herren giver os tilstrækkelig nåde, så vi kan blive sejrende (2 Korinther 12:9; Hebræerne 4:16). Det betyder ikke, at nogen af os vil leve et perfekt liv, eller at vi altid vil udvise fuldstændig mod.

Vi kan fejle fra tid til anden, men vores kærlige himmelske Fader leder os videre, og vi vil lære værdifulde lektier af vores fejltrin.

Forskellige former for mod

Nogle, der har stærkere tro og håb og har deres sind fuldt fokuseret på Herren, er gået modigt fremad. Dette er "godt mod" i den forstand, at det er stærkt mod, rigtigt mod. Vi kan forbinde vores tekst med tanken om, at vores "håb i Herren" skal bakkes op og styrkes af et godt mod, et rigtigt mod, et gudfrygtigt mod.

Der findes også en modighed, der er født af stolthed, som siger: "Giv ikke op. Lad ikke nogen komme foran dig." I kamp kan soldater konkurrere med hinanden og have et ønske om at gøre noget særligt iøjnefaldende, som vil bringe bifald fra deres leder eller medsoldater. De har brug for noget, der kan inspirere dem – måske et ønske om berømmelse – for at give dem mod til at risikere at miste deres eget liv eller en eller to til at tage andre menneskers liv. Dette er den slags mod, der tilsyneladende vil hjælpe dem til at vinde sejren i deres kamp, selvom det er et uværdigt motiv for at inspirere mod.

Mod, der kommer af rette principper, baseret på tro og tillid til Herren, er imidlertid ikke pralende eller skrydende, men ædelt og behageligt for Gud. Det har sin kilde i en erkendelse af, hvad Gud har lovet, nemlig at han våger over os og ønsker, at vi skal være medarvinger med hans Søn i hans rige. (Romerne 8:17; Åbenbaringen 3:21). Han prøver os grundigt for at se, om vi vil vise os trofaste. Dette mod skal altid være at gøre tingene på den rigtige måde – Herrens måde.

Opfordringen gælder i alle situationer

Denne opfordring til rette mod påvirker os i alle aspekter af livet, uanset hvilken situation vi befinder os i. Den gælder for en person med en vis magt og indflydelse – at en sådan person skal være modig nok til at gøre det rette – det, der forstås som Herrens vilje. Et sådant mod vil sige til os: "Gør din pligt, uanset hvad Herrens vilje for dig måtte være. Håb på Herren, selvom dit motiv ofte vil blive misforstået." Vi bør have det gode mod til at stå fast på det, der er rigtigt, uanset om vores belønning er i dette liv eller i det liv, der skal komme. Vi husker Herrens ord til Josva i begyndelsen af hans lederskab af Israel: "Vær stærk og meget modig. Vær omhyggelig med at adlyde hele loven, ... vend dig ikke fra den til højre eller til venstre." Josva 1:7

Opfordringen til at være modig gælder også for den kristne forretningsmand. Verdslige venner siger måske: "Du vil mislykkes i din forretning. Du kan ikke reklamere for din forretning. Hvis du fortæller sandheden, vil folk ikke handle hos dig; de vil gå til et sted, hvor de får en masse løgne at høre." Hvis den kristne følger et sådant råd, vil han eller hun måske få en større forretning, men vil fejle i det vigtigste i livet – udviklingen og udøvelsen af en retfærdig karakter.

Det samme gælder for alle Herrens indviet mennesker, uanset situation eller plads i dette liv. Hver enkelt skal forsvare de rette principper og ikke være småmodig eller bange for at udtrykke den kristne karakter i ord og handling. (Johannes 3:21; Jakob 1:22,25). Når et princip står på spil, skal vi tage stilling og sige "Min mening er sådan og sådan, og jeg er forpligtet til at fastholde min holdning. Jeg vil nøjes med at gøre det, jeg føler er min pligt, uden at ønske at tvinge andre, men jeg vil være tro mod de principper, jeg er kommet til at tro på." På den måde vil selv de, der tænker anderledes, vide, at den, der taler til dem, har en overbevisning og har mod til at udtrykke den ærligt og oprigtigt. Romerne 12:17

Mod i forhold til tro

Der er prøvelser og vanskeligheder i livet for alle, der følger i Kristi fodspor. Den rette form for mod finder en mulighed for at udøve sig i hvert af Guds børn. Det er den form for mod, som Herren søger, og som skal findes hos sejrherre. Det er kun disse, der vil få en plads i himmelriget. Derfor er læren i vores tekst: Vær modige, for det er sådan, vi viser vores tro på Herren. De, der håber på ham og er loyale over for ham, vil være modige i forhold til deres loyalitet og tro. Mattæus 9:29

Denne form for mod vil stå os bi under alle omstændigheder. Vor Herre sagde en gang til sine disciple: »I vil blive slæbt for guvernører og konger for min skyld. ... Vær ikke bekymrede for, hvordan I skal tale eller hvad I skal sige, for det, I skal sige, vil blive jer givet i den time.« (Mattæus 10:18,19). Her synes tanken at være: "Vær ikke bekymrede, hvis I bliver ført for myndighederne." Herrens folk vil, uanset hvilke omstændigheder der måtte opstå, have en sådan tro og tillid til Gud, at de vil opføre sig modigt og stole på guddommelig kraft i alle livets oplevelser.

Den måde, hvorpå Gud vil give os ord og visdom, kan variere alt efter omstændighederne. Det kan være gennem forslag fra en anden, måske ved at høre om

en andens oplevelse, eller det kan være, at en tekst fra Skriften, der vil være særlig hjælpsom, kommer os i tankerne. Tanken er, at vores tillid er fuldt ud til Herren, og at vi ikke skal være bange. Hebræerne 13:6

Herren rettede de ovenfor citerede ord til sine disciple – uuddannede mænd. At blive ført foran "guvernører og konger" ville naturligvis give dem stor bekymring. Hvad skulle de sige? Hvordan kunne de svare disse mænd – disse store, lærde mænd? Disciplene var meget ydmyge og var klar over deres uvidenhed, men Herren vejledte dem. Uddannelse var meget mindre udbredt dengang sammenlignet med i dag. I dag er stort set alle uuddannede i en eller anden grad. Ikke desto mindre gælder Herrens forsikring stadig for os i dag, ligesom den gjaldt for hans disciple.

Hvis vi befinder os i en knibe eller har vanskeligheder, skal vi huske, at Skriften forsikrer os om, at "Herrens engel er sig omkring dem, der frygter [ærbødiger] ham, og frelser dem" (Salme 34:7). Denne tanke bør gøre os rolige og samlede i sindet og sætte os i stand til at opføre os modigt, vel vidende at vi er i et tæt forhold til ham. Således kan vi have fuld tillid til Herren. Desuden vil vi indse, at vi ikke er kloge nok til fuldt ud at forstå, hvad Guds

hensigter med os er i hver eneste oplevelse. Vi ved derfor ikke, hvordan Herren vil gribe ind i denne eller hin sag.

”Troen kan stole fuldt ud på ham”

De første disciple grublede over de ting, Jesus havde forudsagt om sig selv. Peter havde med tillid sagt til ham: ”Du er Kristus, den levende Guds Søn!” (Mattæus 16:16). De må have tænkt: Hvordan kunne Gud tillade, at der skete ham noget ondt? Disciplene konkluderede, at de ting, han havde sagt, bare måtte være talemåder, som da han fortalte dem, at de skulle spise hans kød og drikke hans blod (Johannes 6:53-56). Så da han nu sagde: »Menneskesønnen skal ... korsfæstes«, troede de, at det var en af hans særlige udtalelser, som de ikke kunne forstå. Mattæus 26:2

Derfor var disciplene meget foruroligede, undrende og forbløffede, da Jesus blev arresteret og ført for det jødiske Sanhedrin, og i stedet for at bruge sine kræfter og sin veltalenhed, tav han og lod sig modsige og bagvaske. Derefter blev deres Mester ført for Pilatus. Nu, tænkte disciplene, vil Jesus sikkert ikke tøve foran den romerske guvernør! Derfor blev disciplene igen overraskede og forbløffede, da tingene udviklede sig så modsat, hvad de havde forventet. Men en sådan handling fra

vores Herres side var nødvendig i den himmelske Faders plan, ikke kun for Jesus, så han kunne lide og derefter indtræde i sin herlighed, men også for verden, fordi forløsningsprisen, et perfekt menneskeliv, måtte betales som en "genløsningsbetaling for alle". 1 Timoteus 2:5,6; 1 Korinther 15:22; Romerne 5:18

Hvis det i Guds visdom på nogen måde er bedst at såre os og bringe os til skamme, som det skete med vores Mester, skal vi være modige. Han vil styrke vores hjerter, fordi vi stoler på ham og har tillid til, at han styrer vores oplevelser. Vi ved, at han er for vis til at begå fejl, og at der må være et motiv, en grund til tilladelsen, uanset hvad den måtte være. Vi ved med sikkerhed, at de hellige er dyrebare i Herrens øjne og er unikt værdsatte. Salmerne 17:8

Uanset hvad udfaldet af en sag måtte være for os, skal vi acceptere det som kommende fra Herren, uanset om vi er i stand til at forstå årsagen til det eller ej. Vi skal have tro og håb, selvom vejen er ujævn, og selvom tingene måske ser ud til at være det stik modsatte af, hvad vi havde forventet. "Vent på Herren, vær modig, og han vil styrke dit hjerte; vent, siger jeg, på Herren." Salme 27:14